

Mrs. E. M. Moberg
 8107 So. M. St.
 July 1917

Paaskemorgen.

Paaskemorgen, Livets Morgen,
 Skrider frem med Jubellyd;
 Fredens Tyrste er opstanden,
 Spredter Lys paa Jorderig.

Stenen ifra Graven rulles,
 Seiers-Englen stod paa Vagt;
 Ud steg Kongen, Jesus Kristus
 I sin Vaelde, i sin Magt.

Himmels Herflokker freder
 Sig i Paaskemorgens Gry;
 Morkets Magter taber Slaget,
 Fredens Tyrste fejret har.

Jesus Kristus gav os Livet
 Gjennem Korsets bitre Død,
 Mange Hjerte, frygt ei mere,
 Ifra Korset du fik Fred.
 N. Berg.

Betragtning.

Ep. 1 Tesj. 4, 13 flg.

„Da skal vi altid være med Herren.“

Apostelen taler om det uafbrudte, det uforstyrrede Samliv med Kristus, den evige Salighed. Naar vi tænker paa Saligheden, da er det ganske Samlivet med vore kjære, som jærlig staar os for Lide. Vi bestjaftiger os ganske helit med Spørgsmaalet om, hvordan vi skal kjende vore kjære igjen hos Gud og leve med dem det salige Liv. Det er tilbørligt, at vi ikke glemmer vore kjære; og det er gavnligt, at de Venner, som er gaaede forud, drager os efter, binder vore Hjertes fastere til de evige Boliger. Kun at vi ikke springer forbi Hovedsagen, Hovedspørgsmaalet; med Herren. Først og fremst med ham og da ogsaa med alle dem, der er hans. Hvad der gjør Himlen lys og vinkende, det er, at vi skal være med Herren. Er vi vis paa det ene, da er alt andet afgjort dermed; da er Spørgsmaalet om Gjenfødelse og Gjenforeningen med vore kjære besvaret med det samme. At være med ham er det første, i hans bestaaende Omgivelse, det er Saligheden. Naar tald og spidsjindig sløgt skal rive dem forvisning ud af vore Hjertes. Jesus lever, og vi skal leve -- hos ham, i hans Rige.

Ser paa Jord kommer vi ham aldrig saa nær, som vi gjerne vilde; her i Timeligheden lærer vi ham aldrig at kjende saa fuldt og helt, som vi ønskede. Ser paa Jord er mange Indskrænkninger; meget, som vi ikke formaar at se, at ransage, at gjenne-trænge; meget i Herrens Væsen og Gjerning, i hans Veie og Døretser med os, som er os dunkelt og usikkert. Saa mangt et hvorfor, om hvilket vi her ofte spørger i Tvil og Bantro. Anderledes, ganske anderledes bliver det i Evigheds Lys og Klarhed. Lad os forud glæde os til den Tid, da alle Gaader skal være løste, da vi skal se Gud Herren, som han er, og se Tingene, som de er. Da skal Taagen falde fra vore Øine, og vi skal føres til Kundskabens fulde Vaeld; vi skal staa Ansigt mod Ansigt. Da skal vi finde Trøsten, som gif gennem alle vore jordiske Skjæbner, gennem det, vi kaldte Møkk. Da skal hvert Selvbedrag vinde. Da skal hvert Savn være fækket. Da skal Gud astørre hver Laare af de bedrøvedes Pine. Og da skal vi takke og tilbede Herren, vor Gud, takke ham for alt -- rigere og dybere og sandere end nogensinde her.

Vi skal være, hvor Herren er; og vi skal være saaledes, som han er: forklarede, herliggjorte, bærende hans hellige og elskelige Villed. At være med Herren, i Livets og Herlighedens Land, vil sige at være uden al Snd og Urenhed, uden al Rød og Indskrænkning. Ogsaa i det himmelske Paradis er der en Tjeneste at gøre; og denne Tjeneste skal være uden Forsømmelser, uden Overtrædelser, med ubindret Kraft og uvækket Evne, med den frigjorte og faste Vilje, som aldrig synder mere. Ikke nogen gang skal vi da være i Svaghed og Sløvhed, i Dorikhed og Forglemmelse, men altid i Kjærlighed, i Fremgang og Betsignelse. Hvad vi ikke naaede her, hvor de mange Stranker medte og vor egen Vigepligthed ofte stod os imoen, det skal vi naa der, hvor vi sættes over meget og vor Gjerning bliver den fuldkomne Gjerning. Naar Himlene aabnes, da skal der ingen jødre Mann være og ingen trange Hjertes, ingen smaa

Midler og smaalige, egenlyttige Sensyn. Da skal alt igjen være saare godt; og alt, hvad der var sandt, menneskeligt, hvad der var ærligt og ædelt og menneskevenligt, skal faa sin Fuldbendelse og Forklarelse. Ingen Hindring skal da være for Mennekesønnens Verk og for hans troendes guddommelige Bæst; ingen Hindring for, hvad der er vort Livs gode og bedste Gave: Freden med Gud og Freden med hverandre. Han, den forklarede Mennekesøn, gjenreiser og gjenopretter sit Rige i Herlighed.

Og han samler alle Guds spredte Børn, samler dem fra alle Tider og alle Verdens Egne. Livets og Herlighedens Land er ogsaa Gjenfødelsens og Gjenforeningens Land. Der mødes de skille. De, som var forbundne med Herren og forbundne med hverandre til en Tid. De, som trofast fulgtes de Dage og Aar, de havde sammen; de, som kun gjorde hverandre godt, fordi Herren havde gjort dem saa usforlydt godt. De øvede Barmhjertighed; derfor modtages de af dem, som de tog sig af her paa Jord og gjorde til sine Venner og Herrens Venner. De bestittede sig paa Retfærdighed og Fred, paa Trofasthed og Pligt, paa Betvilje og Betsjæring -- mod hverandre og mod alle. De mødes -- der, hvor der ikke er ydre Forskiel, hvor der ikke er Personens Anseelse, ikke mægtige og ringe, ikke Overklasser og Underklasser. De mødes -- de, som havde mange Savn paa Jord, og de som havde saa. Deres Sind skal altid være det samme Sind, altid med Herren, altid hos ham i hans evige Tjeneste. -- Kirket.

Mange Slags Bønner.

Gud faar mange Bønner, jærlig i Rødens Tider; men saar han ogsaa saameget Tak, som han burde faa? Forholdet er vel i det daglige Liv omfrent som det var dengang, da Jesus helbredede de 10 Spedakke. Det var 10 som bad til ham, men det var bare en eneste, som takkede ham.

Hos demme ene bar det blevet en dyb, ledende Trang at takke for den store Naade, der var bleven ham til del. Han vendte tilbage -- ganske en lang Veie, og da han kom til Je-

sus, var det ikke nok for ham bare at sige Tak. Han faldt paa sit Ansigt i dyb Følelse af, hvor værdig han var til at Guds Naade.

Men saa modtog han ogsaa nu og endnu rigere Betsignelse end den, han før havde faaet. Der faldt en vidunderlig Fred over hans Sjæl, og i Lyset af den gif han tryk sin Livsvei, i Lyset af den vandrede han vist ogsaa glad ind i Døden.

Var der flere takkende og færre knurrende Menneker i Verden, da vilde der ligge mere Lys over Livet, og større Lykke vilde fylde Hjertesne. Smur og Slage er der nok af, ja, Verden er opfyldt deraf. Kunde vi stille os udenfor Jorden med Tre for aalle knurrende Røster fra de høilyste til dem inde i Hjertesne, da vilde det lyde som en stærk rullende Torden. Og den lover ikke noget godt. Det gjaerer i Folkedubet, Natlige og Rige, Arbeidere og Arbeids-givere staar imod hinanden i fiendtlige Veire, det eksploderer snart hjst og snart her, og man ved ikke, naar Masserne tørner sammen i glødende Had. Gudsforsladthed og Hedenstak trænger sig ind i Hjertesne, og det truer med at gaa nu som i gamle Tider. Fordi Mennekesne ikke ærede og takkede Gud som sin Herre og Konge, maa Gud trække sig tilbage fra dem og lade dem gaa sine egne Veie.

At, at de arme Menneker saa lidet skal foritaa, hvad der isandhed tjener dem til Fred! Hvis de Rige fælte sit umaadelige Ansvar med at være betroet meget, vilde de i Taknemmelighed mod den Gud, der har skænket dem store Gaver, bruge disse i Kjærlighed til at lindre al den skrige Rød i Verden. Og den er forfærdelig stor. Hvis vi vilde gaa omkring i de fattiges Hytter, vilde vi finde mange stakkels Enge og Lidende, der ligger paa usle Piller længtende efter en Draabe lækende Drikke, uden at kunne saa den. Det er ikke saa underligt endda, at der blir Smur, naar de ser saamange svelger i Overflod. Og dog finder man ganske flere af dem, der takker og priser Gud, blandt de Smaa og Ringe end blandt de Mægtige og Rige. Disse er slet ikke altid saa lykkelige,

som de ser ud til, og mange af dem gaar af ren Vidslede hen og berøver sig Livet.

Redning i Nøden findes kun i det livskraftige Evangelium om Jesus Kristus. Ved det bringes der Trøst til den Trøstløse, ved det omstøbes Sjærløse, saa de ikke forhærdes sig i Egenfjærlighed, men blir rige og varme i Kjærlighed; derigjennem kan der alene bygges et lykkeligt Samfundsliv op iblandt os, og Store og Små kan forenes i inderlig Tak til Gud for hans ufigelige Naade.

Svad har vi vel, som vi ikke har faaet af Gud? er det ikke uforskyldt Barmhjertighed alt? Jo, det er Guds Godhed, som gjør, at vi lever idag, hver Draabe Vand, hver Smule Brød, hvert Mandedrag — det er Naade alt! O, lad os begynde at stamme paa Lovsangen til Guds Ære, lad os takke og atter takke, og det ikke bare i Ord, nei, lad os takke i Gjærning, i hele vort Liv, lad det alt blive et saligt Takoffer til Guds Ære. Da vil vi saa leve og dø i Herrens Fred.

Forladt.
 En Fortælling
 af
 Hessa Stretton.

En Stund efter bankede hun skjælbende paa den nærmeste Dør. Der var et Varn i samme Alder som Janny, og Moderens Hjerte vilde maaske røres, naar hun fik høre om den lilles Videlser. Derinde hørte man Latter og Sang; dog det blev stille, da hun bankede paa.

„Hvem der?“ raabte en mandlig Stemme.

„Vous,“ svarede Susanna, „min lille Janny er meget syg, dødsyng; vil du ikke gaa til Doktoren for mig? Jeg er gammel og kan heller ikke gaa fra Varnet.“

„Er det dig, du Skjætteriske,“ svarte den samme Stemme. „Bedre at Varnet dør, end at det voyer op som en Hedning. Gaa hjem og læg dig!“

En lydelig Latter ledsagede disse Ord. Da fjernede Susanna sig fra den luffede Dør.

Endnu to Gange gjentog hun det samme Forsøg udenfor andre Huse; men paa begge Steder fik hun lignende Besked. I den kolde og mørke Nat kunde hun vente, at en god Kristen vilde vove sig for at gjøre en Vantro en saadan Tjeneste!

Ogsaa vilde Fru Baronessen vissevis ikke være fornøjet dermed. Helst maatte man se Varnet dø end vove op i en anden Tro end den romeriske katholicke.

Saa vendte da endelig Susanna tilbage til Hjemmet, uden Vistand og Haab, for at se Janny dø.

Stille laa den lille paa sin Seng, med stive, vidt aabne Æine, som uforskyldt var rettede mod den klare Æld. Hun strakte sine Arme mod Susanna, som tog det døende Varn paa sine Arme og satte sig med det oed Peisen. Hun kastede det ene Stykke Ved efter det andet paa Ælden; thi Janny skulde i det mindste i sine sidste Dimer ikke mangle Lys og Varme, om saa hun selv skulde fryse derfor hele Vinteren.

Flammerne spillede med sine Tunger omkring Vedstykkerne, og Skinnet af den klare Æld lyfte langt ud i den mørke Nat og kastede et rosenfarvet Skjær over Jannys bleve Ansigt. Men Susanna havde intet Haab mere; hun havde vistnok ikke endnu forbandet sine Naboer; men hun kunde heller ikke tilgive dem.

Naar Janny gik hjem, o hvor ganske ensom vilde hun da ikke blive! „Hun forlader mig,“ gjentog hun atter og atter, „hun lader mig alene.“

Næsten ubevidst tilføjede hun dog altid disse for hende saa kjære Ord; „Dog jeg er ikke alene; thi Faderen er med mig.“

Saa, hendes Herre og Frelser var ligejaa forladt og forstødt af sine Venner og Slægtninger; ogsaa han var hadet i sit eget Hjem, hvor man endog vilde stene ham, fordi han ikke var dem lig. „Men jeg er ikke alene,“ gjentog hun sagte; „thi Faderen er med mig.“

Det stive, haabløse Udtryk forsvandt fra hendes bedende Ansigt og gav Plads for en stille overladt Smerte. Janny slukkede vistnok langsomt hen; men hun led dog mindre, og snart var alt overstaaet. Hvor meget bedre var det dog ikke for Janny at være hos Jesus!

Ufravendt stierede Susanna ind i det kjære blege Ansigt, indtil hende Taarer fordunklede hendes Blif. Bludselig blev hun opskræmt ved en Banken paa Døren. Hvor lang Tid var det, siden nogen havde banket paa hendes Dør! Men en fremmed traadte ind over hendes Tærffel. Hun var ikke istand til at svare; alligevel blev Døren sagte aabnet, og Stedets katholicke Prest traadte ind.

I tidligere Aar havde han altid vist sig mod hende som en Ven; men i den senere Tid havde han sket ethvert Møde med hende. Dvoblraadig og nglende blev han staaende ved Døren. Hun kjendte godt til hans Tausshed og Magelighed, at Fred og Ro var ham vigtigere end alt andet, og at han aldrig naaede at modsiges Baronessen men Vorn holdt han inderlig af, og selv Janny havde allerede ofte med Held gjennemgjort hans Kommer efter Sukkertoi. Han saa paa begge med sine svage, nærsjante Æine, som nu ogsaa blændedes af den klare Æld paa Peisen.

„Hvorledes er det med den lille, Susanna?“ spurgte han.

„Hun dør, Hr. Pastor,“ svarede Susanna stille.

„Nei, nei,“ raabte han, idet han med raske Skridt traadte nærmere og bøjede sig over Varnet for nøie at betragte det blege indfaldne Ansigt. Janny strøg med den matte Haand over den gamle Mands Kind, da han bøjede sig over hende; det var en mat tilbage efter Anstrængelsen. Med et halvt undertrykt Suk faldt han paa Knæ ved Siden af hende.

„Hvorfor kom du ikke til mig, Susanna?“

„Hvorfor skulde jeg komme til Dem, Hr. Pastor?“ svarede hun. „Ingen vil vide noget af mig, ingen vil hjælpe mig, fordi jeg er en Skjæteriske, og det har De lært Folket.“

„Nei, nei,“ svarede han beymret og neppe hørbart. Hans Samvittighed straffede ham. Han havde vist om Sagens Stilling, men ladet alt rolig gaa sin Gang. For den kjære Freds Skyld havde han tiet stille dertil, og paa den Naade havde denne ukristelige Mand faaet Magt i hans Menighed. Om ogsaa Susanna var falden fra den Kirke, hun tidligere tilhørte, var det ikke hans Skyld at gaa efter det fortabte Aar, og turde han lade det, som var faldet i Graven, omkomme der af Hunder? Han havde forladt hende og tiet til, da hun blev jaget og forfulgt, jaget til Døden, føiede hans Samvittighed til. For et Niblik siden havde jo et Lem af hans Menighed rost sig deraf, at de alle havde vægret sig for at gaa efter Doktoren for Susanna. Væghjælp kunde her vistnok ikke mere hjælpe; desuagtet ønskede han, at den var bleven hentet.

„Hun har angivet sig til døde,“ sagde Susanna. „Fru Baronessen vilde ikke lade hende saa komme i Skolen sammen med de andre Børn, saa maaatte hun hele Dagen være her alene. Tænk Dem nu, Hr. Pastor, et saadant lidet Varn være alene her hele Dagen, uden at nogen giver hende en Vid Brød eller en Drif Vand og uden noget Tilsyn; derfor kunde jeg heller ikke lade Ælden brænde. Dire, ja tildels fem Dage om Ugen være alene under Hunder og Kulde i en Alder af endnu ikke tre Aar!“

„Kan du tilgive dem og mig, Susanna?“ spurgte han bedrøvet. „Kan du det, da er du en bedre Kristend end vi alle.“

Hun svarede ikke strax. Sæuet af det døende Varn paa Jannet og Tanken paa hendes egen Glendighed laa for tungt og trykkende paa hende og forbitrede hendes Sind. Men trods det maatte hun tilgive, det vidste hun. Men hun kunde ikke sige et Ord, som ikke var den fulde Sandhed. Hendes Svar paa hint Spørgs-

maal maatte være saa, som det kunde bestaa for Guds Domstol. Det var en haard Kamp, haardere end den, som Liv og Død nu kjæmpede i det lille udfarede Legeme, som hvilede i hendes Arme. Endelig rettede hun sig op og lod sine dybtliggende Æine hvile paa Prestens Ansigt.

„Ja,“ svarede hun endelig langsomt. „Jeg tilgiver alle. De har ikke vidst, hvor haardt og grusomt de har behandlet os; men den ene opbidjede den anden dertil. Ogsaa mod vor kjære Frelser ophidjede Npperstepresterne og Farijsæerne Folket, indtil det raabte: „Korsfæst, korsfæst ham! Jeg tilgiver dem, som han tilgav alle.“

„Naar kun Varnets Liv kunde blive reddet!“ sagde Presten bedrøvet og nedslagen. Men endnu, medens han talte, løftede Varnets lille Hoved sig og saa med sine stive og brujtne Æine paa Susanna. „Janny!“ hulkede den gamle stene; Varnet forsøgte endnu engang dødsstræt at smile og at løfte de svage Arme op; men allerede i næste Niblik var hun gaaen hjem, og hendes Hoved sank livløst tilbage paa Susannas Skjød medens Smilet døde paa hendes Læber.

„Hun lader mig alene,“ sagde Susanna høit for sig selv, saaledes som det var blevet hende til Vane i den lange Ensomhed; „men jeg er ikke forladt; thi Herren er hos mig.“

„Nei,“ svarede Presten, „du er ikke alene, aldrig mere alene, jeg vil være din Ven og forsøge at gjøre min Aet god igjen.“

Men kun altfor snart maatte han erfare, hvor magtesløs han var til at udrydde Hadet og Forsølgelsen mod den gamle Badstefone. Uden Følge og kirkelige Velsignelse blev Janny begravet i et assides Sjørne paa Kirkegaarden, og om Naboerne ogsaa nogle Dage viste sig ventlige mod Susanna, saa traadte dog snart igjen det gamle Fiendskab hende overalt imøde. Allerede de saa forsigtige Forestillinger fra Presten, — om Dadel var der slet ikke Tale, — havde i høi Grad frænklet og opbragt Baronessen, og det var snart klart for enhver, at hun fremdeles ikke naede nogen blidere eller ventligere Følelse mod sin gamle Pleiesøster. Hun vilde udrydde Vantroen og Skjætteriet, og det heroligede hendes Samvittighed med Hensyn til hendes onde Hanademaade.

Detu mathjertede og fredelkende Prest kunde under disse Omstændigheder kun lidet gjøre for Susanna. Hun følte sig altid endnu hjerteløst sidsidesat og forladt midt iblandt alle kjendte Ansigter og de fra hendes tidligste Ungdom af saa velkjendte Omgivelser.

Det var en Foraarsaften i Skumringen, da Presten vendte hjem fra en fjernere liggende Gaard i Sognet og

fom forbi det graa mosbevorede Kors ved Indgangen til Landsbyen.

En af Radsfemnerne benyttet Sti førte herfra ned til Elven, og mere end en Gang havde Presten seet de trætte Stoner hvile sig nogle Dieblikke paa Steatrinne under Korset.

Dgaa nu syntes en af dem at dvæle der; en sammenskrumpet, trætt Skikkelse hvilede halvt liggende paa de haarde Trin med hovedet støttet mod Armen ved Korsets Fod. Presten blev et Dieblit staaende, tog sin Hat af i Grefsnag for den Herre, som døde paa Korset, og saa da noget forundret paa Stenen, som ikke syntes hverken at have seet eller hørt hans Skomme.

„God Aften, min Datter.“ tiltalte Presten hende; men intet rørte sig, og en Gysen gjernem ham, foldere end den første. Han kunde neppe se det halvt indhullede Ansigt; men han raabte dog: „Susanna!“ somom han kunde sige sig selv, at ingen anden end hun i Byen St. Silvin vilde saa en saadan Død.

„Susanna! hvad feiler dig?“ spurgte han, skjønt et Svær paa hans Spørgsmaal blot vilde have forstræffet ham. Han vidste, at han var gaaen hjem og nu havde det godt. Men hvorledes vilde han engang kunne bestaa for Guds Demstol, naar han engang skulde aflægge Regnskab for sin Husboldning? „Hvad feiler dig, Susanna?“ spurgte han endnu engang med et tungt Suf.

Nun det uventede i Rudsabet om dette pludselige Dødsfald øvede som altid i slige Tilfælde en vis Forstræffelse hos Paronesien og de øvrige Indbyggere i Byen. De tilstod ikke for sig selv, at dette ikke var nogen pludselig Død, men blot et langsomt Mord, som de selv havde begaaet i den Mening at vise Gud en Dyrkelse dermed. I det samme Hjørne paa kirkegaarden, hvor Janny laa begravet, blev ogsaa Susanna uden Bessig-nelse og Bøn stødt til Svile. Nogle af Børnene i Landsbyen stod der og saa paa, da den aadne Grav hurtig blev tilkastet, saa var alt ude, og det var forbi med Rættene.

Men da Rættens Mærke var brudt ind, og intet Lys mere brændte i Landsbyen, og ingen Lyd var at høre uden de høie Røstes Sugen og Vandets Plasken i Fløen, som strømmede hurtig forbi i sit smalle Leie, da traadte Presten stille ud gjennem Døren i Prestegaarden og ledte indstjærkt de aadne Grave til den gamle Gravhøi, hvorin der Susanna hvilede

ved Siden af sin lille Janny. Med blottet Hoved stod han nogle Minuter ved Graven og saa alvorlig ned paa den, som kunde han endnu se den hjemgangsnes fredfulde Ansigt, hun, som nu hvilede saa stille i sin farvelige Kiste.

Susanna og Janny var ensomme endnu i Døden; thi ingen af St. Silvins Indbyggere vilde ladet nogen af sine Kjære begrave i denne forsmættede, be-rigtede Strog af Kirkegaarden.

Prestens Dine blev fugtige, og Taarer vædede hans Kinder, medens han knælte ned paa det vaade, kolde Græs og efter sin Kirkes Bis stille bad for den hensovende. Havde Susanna endnu engang tilgivet ham før sin Død? Han haabede det; men da han forlod den fattige ensomme Grav, raabte han lydelig: „Gud være mig Synder naadig!“

— Slut. —

Ikke en spikret Anledning.

En Kjøbmand havde taget Sæde i Morgentoget til Byen. De var Naboer og havde sine Huse i en nærliggende Forstad og sine Forretninger i en stor og folkerig By. Skjønt deres Huse laa nær hinanden, og de daglig saa hinanden, var der ingen Fortrolighed mellem dem.

De havde saa Sympatier tilfælles. En havde i mange Aar været en oprigtig Kristi Discipel, som var glad i Guds Hus og interesseret i alt, hvad der angik Evangeliets Udbredelse. Den anden var en respektabel og heldig Kjøbmand, som var slugt af sin Forretning, og som det lod til, ligegyldig for alt, hvad der var udenfor dette Liv.

Den omtalte Morgen traf det sig saa, at disse to Naboer kom til at sidde paa samme Sæde i Kupeen. De kom snart op i en indgaaende Samtale om Forretningen, dens Udfigter, deres egne Planer og Held.

Den verdslige Kjøbmand, den ældste af de to, saade, at han havde været meget heldig i sin Forretning det forløbne Aar; han kunde nu sige, han havde tilstrækkeligt.

„Jeg tror mig ikke om.“ sagde han „at saa stor mere.“

„Godt.“ sagde hans Ven, „der er vel sørget for dette Liv. Forsaavidt er alt godt og vel. Men hvordan er det med Livet hinsides?“

„Na.“ var Svaret, „det plager jeg mig ikke med.“

„Men burde De ikke tænke lidt paa det ogsaa?“

„Nei, det gjør jeg ikke. Jeg har ingen Tvil om, at det nok vil slaffe sig.“

„Men jeg vilde ikke være saa sikker uden at se Sagen nære an. Store Interesser staar paa Spil.“

Toget havde naaet Stationen, og de to Kjøbmand skiltes, idet enhver

neder senere savnede den kristelige Kjøbmand sin Nabo med Morgentoget. Paa Forespørgsel erfor han, at han laa syg. Dage og Uger gik, og han vidste blot, at hans Nabo ikke kunde være ude. Omjæder, da han var paa sit Kontor i Byen en Dag fik han et Telegram om, at hans Nabo laa for Døden og ønskede at saa tale med ham. Han skyndte sig afsted til hans Sygeleie. Overrasket og glad hørte han fra den døende Mandes Læber denne Bekjendelse:

„Jeg kunde ikke dø uden at takke Dem, for hvad de jagde mig for nogle Maaneder siden i Jernbanekuppet. Det gjorde dengang et Indtryk paa mig, og siden jeg har været bundet til mit Leie, er det atter dukket frem. Jeg ligger for Døden, men jeg tror, at alt med det hinsidige nu er vel. Mit Haab er i Kristus.“

Spikken rig Belønning for den ene kristelige Trostabs Handling!

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Lien's Pharmacy

Skandinavisht Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES
Recepter udfyldes nøjagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave.

DR. F. S. SANDEBERG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH
Office Phones: Main 322; A512
Res. Phones: Main 321; A. 570

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant
HARDWARE AND FURNITURE
Phone Line 1607 Custer, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS
Tandlæger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195
Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Dplag fra Luther Publ. Højsk.

Steamship Agency
Billetter paa alle første Klasses Linier
WISSELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — | — Wash.

Skandinavisht
Begravelsesbureau
Telefon Main 7745 Home A 4745
LYNN & HAUGEN
945 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds
Vaughan & Morrill Co.
926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder Portretter og Landstabs materialer udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste anbefalinger haabes. Skriv efter Katalog i **Arne Berger**, Kunst. 544 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL
Skadeshandlere
Er det norske Hovedkvarter i Everett
1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONES - - Office Main 186
Residence - (Bed 3681
Main 2812
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. S. Schmidt Co
308 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN
Skriv efter det Katalog af Alterbilleder Kors, Anbefalinger, Aftenbidt, Døbefont, br., Salmebøger, Møbler, Prekestole og Kirkestole. Skriv om til os.

C. C. MELLINGE
Begravelses-Direktør
Skandinavisht og Tysk Tales
Phone: Main 251. Home A 1251
910-22 Tacoma, Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,

Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestekonferensen for Pacific Distrikt af den Nordre Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til M. D. Vjerke, 1818 Donovan Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Anbefalinger, Beskjendtgjørelser og Notiser indsendes til „Pac. Herald“ News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forretning besjærges af Post. S. M. Tjernagel. Breve adresserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Maret \$.75
For Maret til Canada 1.00
For Maret til Norge 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Hvad Luther har at sige til Forældre.

Under den store Mangel paa Præster i vort Samfund kan det være godt at høre, hvad Luther har at sige til Forældre om at opdrage Sønner, der har de rette Evner og et frønt Sind, til Præstegjerningen.

Luther siger i en Prædiken: Du kan af Hjertet fryde dig og være glad, naar du finder, at du er udvalgt af Gud til med dit Gods og dit Arbejde at opdrage en Søn, der bliver en from kristelig Præst eller Skolelærer, og du derved har opdraget en Tjener for Gud selv, ja en Guds Engle, en ret Biskop for Gud, en Konge og Kyrste i Guds Rige, en Lærer for Guds Folk, et Lys for Verden; og hvem vil og kan nævne al den Gode og Dyd, som en ret Præst og Lærer har for Gud? Der findes ikke en mere dyrebar Skat eller en ædlere Ting paa Jorden og i dette Liv end en ret tro Præst og Sjælesørger. Regn derfor selv efter; hvad Rette det fjære Prædikeembede gjør, det gjør visse ogsaa din Søn, som tro Forvalter et saadant Embede, saasom at faa mange mange Sjæle ved ham bliver underviste, omvendte, døbte og bragte til Kristus og saliggjorte og forløste fra Synd, Djævel og Selvede, ved ham kommer til evig Retfærdighed, til det evige Liv og Himmel- len, saa at Daniel med rette siger (Dan. 12, 3), at de, som lærer andre, skal skinne som Himmelhvælvingen, og de, der fører mange til retfærdighed, som Stjernerne evindeligt og altid. Thi Guds Ord og Embede maa, hvor det gaar ret til, uden Afslæbelse gjøre store Ting og idel Undergjerninger for Gud, saasom at

opvække Døde, uddrive Djævel, gjøre Blinde seende, Døve hørende, Sped- aliste rene, Stumme talende og gjøre, at Salte gaar. Om det ikke sker legemlig, saa sker det dog aandelig i Sjælen, hvilket er meget større. Ligesom Kristus siger Joh. 14, 12: „Hvo der tror paa mig, han skal og gjøre de Gjerninger, som jeg gjør, og han skal gjøre større end disse.“ Kan en Troende gjøre saadant imod enkelte Personer, hvor meget mere vil en offentlig Prædikant gjøre saadant i og imod en hel Høj? Han gjør det ikke som Mennefte, men hans Embede, som af Gud er anordnet dertil, gjør det, og Guds Ord, som han lærer; thi han er jo et Redskab dertil. Sjør han nu i aandelig Henseende saadanne store Gjerninger og Under, saa følger deraf, at han ogsaa gjør det legemlig, eller er Begyndelsen og Marsjen dertil. Thi hvoraf kommer det, at de Kristne paa den nderste Dag skal opstaa fra de Døde, at alle Døve, Blinde, Salte og hvilken som helst Plage paa Legemet maa ophøre, og deres Legemer ikke alene blive skjønne og sunde, men ogsaa blive klare og skinnende som Solen, som Kristus siger? Ligesom St. Paulus siger Rom. 8, 11, at Gud skal opvække vore dødelige Legemer „ved den Mand, som bor i eder.“ Hvem hjælper nu Menneftene til saadant Tro og til Begyndelsen af den legemlige Opstandelse uden Prædike- embedet og Guds Ord, som hans Søn fører? Er det ikke en uendelig større og herligere Gjerning og Under, end at han legemlig her i Tiden opvakte Døde til dette Liv, eller hjælp Blinde, Døve, Stumme, Sped- aliste i Verden og i denne forjængelige Til- stand? Naar du var vis paa, at din Søn skulde udføre en af disse Gjer- ninger med et eneste Mennefte, nemlig at han skulde gjøre kun en Blind seende, opvække en Død, uddrive en Sjæl fra Djævelen, redde et Mennefte fra Selvede eller gjøre en af disse Ting, skulde du da ikke villig og med al Glæde vove dit Gods for det, at han kunde opdrages til saadant Embede og Gjerning? Skulde du ikke hoppe af Glæde over, at du med dine Penge havde udført en saa stor Gjerning for Gud? Se, din Søn gjør saadanne Gjerninger, ikke bare en, men mange, allesammen, og hvad der er det bedste, han gjør dem for Gud. Gud anser dem og holder dem for saa dyrebare og høie, som sagt er, om Menneftene ikke eekjender og eger dem. Na om Verden skjælder ham ud for at være en Kjetter, For- fører, Løgnen, saa er det saa meget bedre og et godt Tegns paa, at han er en retsløst Mand og sin Herre Kristus lig. Kristus maatte dog selv hede en Oprører og Forfører og derfor henrettes og korsfæstes med Norderne. Naar jeg er en Præst,

hvad skal det da befymre mig, om Verden kalder mig en Djævel, naar jeg ved, at Gud kalder mig sin Engle? Verden faar kalde mig en For- fører, saalænge den vil. Numdertid kalder Gud mig sin tro Tjener og Hustru, Englene kalder mig sin Medarbejder, de hellige kalder mig sin Broder, de Troende kalder mig sin Fader, de elendige Sjæle kalder mig sin Trøster, de Uvidende kalder mig sit Lys, og Gud siger ja dertil, at det er saa! Og Englene og alle Skabninger siger det samme.

Den rigeste Mand i Menigheden.

Sr. Richard gjaldt for at være den rigeste Mand i Menigheden. Han behøvede et stort Herresæde, der paa Grund af sin høie Veliigheden kunde sees vidt omkring, og hvis brede, hvide Forside saa majestætisk ned paa Landsbyen. Man hørte megen Tale om Sr. Richards mange Penge, om hans pragtfuldt udstyrede Værelser med de fine Møbler, de mange Ma- lerierværker og andre Kostbarheder, ja Landsbyens Beboere var ordentlig stolt af at turde regne en saadan rig Herre med til deres Menighed. Sjør som helst han færdedes, besøgte Folk sig dybt for ham, og baade rige og fattige i Landsbyen stansede arbejdet med Gatten i Haanden, naar Sr. Richard mødte dem paa Veien. Han selv var isvrigt aldeles ikke nogen hovmodig Mand; han var meget god- gjørende, gav de fattige Penge, Vænskel, Klædningsstykker, og hvad de ellers trangte til og gjorde hvert Nar en Jæst for sine Arbejdere. Han var ogsaa en regelmæssig Gæst i Guds Hus.

En varm Sommerdag foretog Sr. Richard en Ridetur ud i den store Skov, som grænsede tæt op til hans Herresæde. Under Ridtet dvælede hans Tanker ved en Jæst, som han Dagen forud havde gjort. Mange Venner havde været forsamlede i hans Hus for at fejre hans ældste Sønns Fødselsdag. Han glædede sig endnu bagefter over den Muntershed, som havde herket blandt de indbudte; han saa i Anden alle de glimrende Dragter, i hvilken hans Gæster var mødte, og tænkte med Selvtilfreds- hed paa det udsøgte fine Maaltid, hvormed han havde trakteret dem, og paa de smigrende Staaltaler, som var blevne holdte ved Bordet.

Bludselig hører han i sin Nærhed en svag Stemme; han standser sin Jæst og lytter. Dervaa høier han Grenene af en Bisk tilside og ser i en liden Jorddybning ved Randen af Veien en gammel, fattig og døv Mand, hvem han ofte tidligere havde seet sidde ved Veien og slaa Sten. Denne Mand holdt i dette Stille sin gamle Aft i de barfode Sandter og

takkede Gud for sin Middagsmaaltid. Hvori bestod dette Maaltid? I et Stykke Brød og et Glas Vand. Men den fattige var tilfreds og udtalte med varme Ord sin Tak til Gud, medens Glæde og Tilfredshed stod malet paa hans Ansigt.

Sr. Richard sølte sig beskjæmmet. Han havde ofte havt Gæster ved sit rige besatte Bord, men de havde aldrig seet saa glade og taknemmelige ud. Hvorfor gav denne Olding Gud Gode for den tarvelige Jæde, som var bleven ham tildelt, medens andre i høi Grad begunstige ikke takkede for det, som de modtog? Sr. Richard red videre, men han kunde ikke blive den Tanke tvit: „Dette Mennefte har kun et Stykke Brød, han er gammel og døv, men alligevel er han lykkelig, thi han takker Gud — han er lykkeligere end jeg!“ Bludselig sølte Sr. Richard en Engstelse, som om det forefaldt ham en Ulykke. De straalende Billeder fra Gaarsdagens Jæst, der nlig med en saa fortryl- lende Magt havde oprullet sig for hans indre Sie, blegnede, ja, forsvandt helt for hans Sie. Hans Eng- stelse steg lidt efter lidt til en for- melig Rædsel, og — forunderligt! — det var, som om han tydeligt hørte en Stemme hvilfe ham ind i Jæret: „Den rigeste Mand i Menigheden skal dø i Nat.“ Han gjenfaldte i Er- indringen det Vibelord, som han al- lerede havde hørt saa mange Gange: „Du Daare, i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre til, som du har beredt?“ (Luk. 12, 20). En Gysen for igjennem den rige Mandes Arer. Hvem skulde dø i denne Nat? — Den rigeste, det var ham der kunde ikke være ment nogen anden. Penge og Gods, Hus, Haver, Familie, Venner, alt, hvad Jorden hød ham af skjønt og herligt, skulde han altsaa lige med at forlade. Han skulde dø og gaa et ham ubekjendt hinsides indø — hvilken stræffelig Tanke! Han var jo dog slet ikke gammel endnu og vilde gjerne have tilbragt mange Nar endnu her paa Jorden. Han frygtede for Selvede, men — ogsaa for Himme- len, thi han sølte, at den kjendte han ikke som et Hjem, at den var et frem- med Land for ham. Den kolde Svød perlede frem igjennem hans Porer, og paa en Gang lærte han at forstaa det Ord: „Hvad gavner det Menne- fket, om han vinder den ganske Ver- den, men tager Skade paa sin Sjæl?“ (Matth. 16, 26.) Han indsaa, at hans Rigdom havde været ham langt vigtigere end hans Sjæls Frelse, at han havde forsjønt at hige efter det bedste og kun havde vundet noget, som havde meget ringe Værdi. Af hvor forførdelig fattig sølte han sig ikke nu! Han sporede sin Jæst for at komme hurtigere fremad. Da han

naaede sit Hjem, omringede hans nærmeste ham og udtalte deres Forbauselse over, at han var saa bleg. — „Er det tilfødt dig noget? Svad er der veien!“

„Intet, Intet!“ svarede han. „Jeg føler mig kun en Smule ilde tilpas, men det gaar nok snart over.“

Det blev Aften og Natten brød frem. Hr. Richard haabede at kunne sove de mørke Tanker bort, men Sønnen vilde ikke komme; hans Angst iteg fra Time til Time, skrækelige Fantasi-billeder svævede for hans Ni-ne, Døden stod foran ham som en paastrængende Gæst, der ikke lader sig afsjive. Han vilde gjøre sig fortrolig med den, men Skrækken lammede ham. Svad kunde han møde frem med for Gud? Han vidste det ikke, thi han havde intet, vidste heller intet Menneske, der kunde give ham noget eller hjælpe ham. Under stadig voksende Angst hørte han Taarnuret slaa Time efter Time, og for hvert Slag var det, som om hans Hjerte blev ramt af en Hammer.

„Den rigeste Mand i Menigheden — er det da mig, som er ment dermed? Kan Stemmen, som jeg har hørt, gjælde mig? Jeg er jo fattig, saa fattig som nogen Tigger, jeg har intet samlet for Evigheden! O, hvilken Daare jeg var!“

Endelig begyndte det at gra ad Dag. Smaafluglene bredte deres Vinger ud og hilste med deres glade Kvadder det vaagnende Sollys. Og saa paa Hr. Richards Ansigt ivste der sig en Straale: det var Haabet, som vaagnede paa. Natten var runden tilende og — den frygtede Profeti var ikke gaaet i Opfyldelse. Den rigeste Mand reiste sig fra sit Leie og begav sig paa en Morgensvadsfætur for at indaande frisk Luft. Han vandrede gennem Landsboen.

Da nærmede en ung Bønde sig ham, hilste ærbødig og sagde:

„Hr. Richard, ved De, hvad der er skeet i Nat?“

„Nei, hvor er der skeet?“ spurte Serremanden begjærligt.

„Den gamle døde Stenbugger er død.“

Hr. Richards Hjerte stod stille, hans Ben issælvede under ham, og paa hans Træk malede høitidelig M-vor sig. Uden at sige et Ord vendte han tilbage til sit Hjem. I Manden saa han atter den gamle bag Vulfen uden i Skoven, hvorledes han holdt sit Ansigt vendt imod Himmelen, og atter hørte han de hjertegrubende Ord, hvormed han bad. Den fattige døde Mand var død i den forløbne Nat: han havde været den rigeste Mand i Menigheden. Han havde ikke efterladt sig en Dre, og dog var han død som en rig Mand, thi han havde samlet sig det, som varer ud over Døden: Skatte i Himmelen.

Bed Nicolai Meier.

Bort Arbeidsfest.

Sangere Merk!

Det N. W. P. S. Sangerforbunds Sangerstevne holdes i Vellingham, Søndag Eftermiddag den 23de Mai. Det er nødvendigt at Sangerne møder i Vellingham Torsdags Aften til fælles Bølse. De som kommer fra Syd bør tage enten den „Local“ som ankommer til Vellingham Kløkken et Eftermiddag eller „Flyeren“ om Aftenen.

Menigheden i Vellingham følger for Skift og Logis for Sangerne. Storenes Ledere vil være af den Godhed at lade Past. Ordal saa vide omkring hvor mange kan ventes.

Fællesforet kunde tælle henimod 140 Stemmer, da der er to eller tre nye stor organiserede inden Kredsen. Lad alle gjøre Anstregelse for at være tilstede, vel forberedt.

Deite er egentlig det første Stevne Forbundet holder, og det gjælder at gjøre en god Begyndelse. Kom derfor alle! Kom med det Forjæt at vilde gjøre alt, som kan gjøres for at gjøre Sangerstevnet en „Success.“ Vi skylder at gjøre saapas for Sangers Skyld; men ingen vil høre større Gavn end netop den enkelte Sanger. Lad sin tvingende Nødvendighed gjøre at du blir hjemme den 23de Mai. Sangene for Fællesforet angives nedenfor. Sammenlign med ellers gamle Liste:

Jubilate, Side 22 — „Min Sjæl, lov Herren.“

Jubilate, Side 147 — „Kirken den er et gammelt Hus.“

Jubilate, Side 152 — „Af Høibeden oprunden er.“

Jubilate, Side 156 — „Befal du dine Veie.“

Jubilate, Side 150 — „Svo ikkun lader Herren raade.“

Jubilate, Side 173 — „Løfter, i Porten.“

Jubilate, Side 221 — „Incline Thine Ear to Me.“

Jubilate, Side 262 — „The Heavens Are Telling.“

Jubilate, Side 123 — „Praise Ye the Father.“

Om mulig Jubilate Side 248 — Den 126de Salme.

S. Ingebritson, Præs.

Dakland, Cal.

Det bekjendtgjøres herved for Sløgt og Benner at min elskede Syster Sarah Andersen, ff. Smunden, døde Paaske-dag paa Hospitalet her i Dakland. Hun blev født i Gardanger og blev 31 Aar gammel. Jeg ønsker gjeunem Bladet at takke mine Landsmænd i den uort-lutheriske Kirke her i Byen for al Venlighed og Omtagelse haade under Engdommen og Begravelsen. Fred med hendes

Støv og velsignet være hendes Minde.

Johannes Andersen
Dakland, Cal., 13. April, 1909.

Ballard, Wash.

Bed Menigheds-møde afholdt den 5te April optoges Ole Vinbog og Andrew Anderson med Hustru og fire Børn i Menigheden. Gud velsigne det Vidnesbyrd, de derved har aflagt, og give dem den Velsignelse, som blir et ret Menighedsstem tilfel.

Efter at have samraadet sig med Menigheden har Pastor Tingelstad afflaaet det Raad, som blev indstødt til ham fra den 1ste Kl. Ev. Luth. Menighed i Everett.

Kvindeforeningen har atter gjort flere Ting for Menigheden. I Mars Maaned gav den \$90.33 til at betale „Street Improvement Taxes“ med, og i denne Maaned \$127.52 til Gjel-dens Afbetaling. Den 3die April indbød den til Lutesisk „Supper“ og berigede derved sin Kasse med ca. \$75. Alle arbeider sammen i Enighed og søger at gjøre sin Gjerning af Taknemmelighed mod Frelseren; intet Under derfor, at Gjerningen ogsaa lykkes.

Søndagskolen afgav Paaske-dags Aften gennem et Program i Kirken en Prøve paa, hvad den kan præstere, og hvad den interesserer sig for. Programmet bestod af norske og engelske Paaske-Deklamationer, og Sange. Den store Forsamling fik se og høre, at ogsaa Børnene glædede sig i Kristi Evangelium, i den lutheriske Salme-skat, og i „at gjøre vel og meddele.“ Idet Offer optoges af Børnene til Barnehjemmet i Parkland.

Paaske-dags Morgen var Kirken og Annerien aldeles fulde af Folk. Det var en stor Glæde for Presten at for-kunde det herlige Paaskebudskab for saadan en Forsamling, itemt til Jøst. En Glæde var det ogsaa for alle at høre Tonerne af „Hallelujah! The Lord Liveth.“ der blev sunget af en Skvartet: Miss Hilma Thompson, Miss Margaret Christensen, John B. Thompson og Alfred N. Nelson, med Miss India Thompson ved Orgelet.

D. J. Larsen og M. D. Larsen er blebne valgte til Delegerer til Kreds-mødet i Jir i Mai Maaned. Ligeledes er N. P. Egdtvet (med G. L. Nelson som Suppleant) blevet valgt til Repræsentant fra Zions Menighed ved Synodemødet i Seattle i Sommer.

Mr. Seland, et tro gammelt Medlem af vort Kirkesamfund, er sammen med en Datter kommet hidud fra

Crookston, Minn., for at besøge sin Slegt, Familierne Seland, Saaland, og Thompson, og vi glæder os over at have dem i vor Midte.

Menigheden har sat et smukt Eksempel ved at beslutte at betale ud af Menigheds-kassen, hvad Menigheden var ilignet af Synodens Finans-komite til Samfundets forskjellige Gjør-remaal.

Vellingham.

Kirkeindvielse. Herved bekjendtgjøres, at om Gud vil, vil Zions Ev. Luth. Menighed i Vellingham, Wn., saa sin Kirke indviet Søndag den 23. Mai. Formand L. C. Foss assisteret af Presterne fra Puget Sound vil forrette.

Samme Dag paa Eftermiddag vil et større Fællesfor bestaaende af vore Menigheders Kirkebor i Everett, Silvana, Stanwood, Jir, Mt. Vernon, Syd Vellingham, Lawrence og Stedets stor, give en Koncert. Stanwood Band under Ledelse af Pastor Tiernagel er ogsaa indbudt til at tage Del i Konferten.

Til disse Jæster indbydes Prester og Menigheder og Sangerne paa det hjerteligste.

Der er allerede lovt „reduced rates“ paa Great Northern Railway, 1-3 Fare for Tur og Retur. Man fjæber Villet for „full fare“ og tager Kvittering fra vedkommende Agent. Denne „Certificate“ vil saa blive underkrevet af undertegnede og man vil kunne rejse Hjem igjen for 1-3 „Fare.“

Paa Zions Menigheds Vegne,
D. J. Ordal.

Zions Menighed har oppyntet sin Kirke til et kostende af \$1,5000. Det sidste, som blev anskaffet var Alter-billedet, Tideman's Jesu Opstandelse, malet af vor velkjendte, dygtige Kunstner, S. Gauha, Minneapolis. Paaske-dag var den første Dag, da den samlede Menighed fik se Alterbilledet. Gud holde sin Haand over Kirke og Menighed!

En glædelig Oplevelse.

En Embedsbroder fortalte mig følgende:

I en af mine Menigheder boede en Mand, som var kjendt for at være en Spotter af Kristendommen. Han havde nydt en god Undervisning og kunde ansees for en oplyst og dannet Mand. Siden han kom her til Landet, var han dog ble mere og mere fiendtlig findet mod Kirken, Religionen og Præsterne, og tilsidt var det kommet saa vidt, at han benyttede enhver Anledning til at spotte over Kristendommen, ja han endog spotte-

de Kristus selv. Selvfølgelig kom han aldrig i Kirke.

Men nu skulde det hændes, at denne Mand blev syg. Han fik Tæring, denne frægtede, langsomt men sikkert dødbringende Sygdom. I længere Tid ranglede han oppe uden at kunne gjøre noget Arbejde, men lidt efter lidt blev han svagere og tilslut maatte han holde Sengen.

Da jeg fik høre om hans Sygdom, reiste jeg for at besøge ham. Jeg fandt ham i Sengen, men han var snaksom og interesseret og vilde gjerne tale om Kunst og Literatur og forresten om alle Verdens Ting. Det fremgik af hans Udtalelser, at han satte et skjønt og hæderligt Liv meget højt, og at han ansaa den Sætning, „vi skal handle mod andre, som vi vil, at de skal handle mod os,“ for en guldne Lovregel. Men da vi gjen- nem denne Overgang kom ind paa Kristendommen, viste det sig straks at han ikke længer var med.

Omtrent saalangt var vi komne første Gang, jeg besøgte ham. Da jeg gik, spurgte jeg, om han ønskede, at jeg skulde komme igjen. Godt, det var hyggeligt at træffe et dannet Menneske og desuden var Timerne saa lange, naar han maatte holde Sengen. Det var Altid om at passere og fordrive Tiden, som gjorde, at han ikke havde noget imod mit Besøg, men der gaves ialfald Anledning til at tale med ham. Han vil ialfald høre paa mig, saa jeg skal straks besøge ham igjen, tænkte jeg.

Næste Gang, jeg besøgte ham, kom vi straks ind paa religiøse Ting, men da fortalte han mig ogsaa straks lige ud, at Kristendommen havde han for længe Siden kastet overbord. Han var kommen over det. Kristendommen var ikke noget for oplyste Folk. Jeg tilkendegav, at jeg ikke var enig med ham i det. Dvertimod. Herpaa svarede han:

„Ja, det er jo Deres Business, som er Præst, at holde Folk i den Tro, at Kristendommen er værd at holdes paa. Det vilde jo ikke gaa an for Dem at tale imod Kristendommen, selv om De ikke trodde noget paa den.“

„Hvad er det da, De har imod Kristendommen?“ spurgte jeg. „De har været opdraget i den lutheriske Kirkes Lære og kjender Kristendommens Hovedsagheder, hvad er det da, som De særlig støder dem over i Kristendommen?“

„Jo, den kaster Fornuften overbord,“ svarede han.

„Kogsa,“ sagde jeg. „det er nu sandt paa en Maade, men paa en anden Maade er det ikke sandt. Kristendommen sætter Guds Ord høiere end Fornuften, det er sandt, men naar Gud har givet os Fornuft, saa vil han, at vi skal bruge den. For Fornuft er nemlig ikke usejlsbar, men

det er Guds Ord.“

„Ja, men Kristendommens Lære er altsaa fornuftstridig,“ indvendte han.

„Det skal vi nu se paa lidt,“ mente jeg. „Lad os for Eksempel tænke paa, hvad Skriften og med den Kristendommen siger om Synden. Skriften siger, at Menneskene er onde af Naturen, og at de itaar Gud imod, ja ikke kan gjøre Guds Vilje. Svordan stemmer det med Fornuften, synes De? De har udtalt, at De har al Respekt for et Menneske, som lever et idealt Liv. Har De selv prøvet, om De kunde gjøre det, eller lad mig gaa saa langt som at spørge: Har De selv ført et saadant idealt Liv, som selv Gud ikke kunde finde nogen Feil ved?“

„Nei, det har jeg ikke,“ svarede han aabent.

„Værer altsaa ikke ogsaa Fornuften og Erfaringen Dem,“ fortsatte jeg. „at der itaar en Mur af Synd og Overtrædelse og Ufuldkommenhed og Stræbelighed og Skuld imellem Gud og det naturlige Menneske?“

Han modsvarede mig ikke, men han begyndte ligesom at tænke paa dette for sig selv. Jeg tænkte, at dette kunde være nok til en Begyndelse. Derfor forlod jeg ham med den Tanke, at jeg skulde besøge ham igjen, saasnart jeg fik Anledning til det.

Da jeg kom tilbage næste Gang, hørte jeg, at han havde spurgt efter, om ikke Præsten snart vilde komme. Nu havde han for første Gang faaet Anledning til at tænke med sig selv paa disse Ting. Han var ligesom aflædt sin Stoltthed og i al sin Stræbelighed stillet Ansigt til Ansigt med Gud selv. Paa den Maade havde han fundet et Kristendommens Lære ikke egentlig var saa fornuftstridig, som han før havde troet. Desuden var han nu begyndt at se, at han ikke alene var legemlig syg, men ogsaa aandelig syg. Og den syge har Lægedom Behov.

Nu fandt jeg, at han var blevet alvorlig bekymret for sin Sjæls Salighed. Jeg forsøgte at vejlede ham, saa godt jeg kunde, baade ved at overbevise ham og ved at fremdrage Evangeliets trøstefulde Indbydelse for ham. Det vilde bli for langt at fortælle alt, thi jeg besøgte ham ofte, og det blev mig itidvis en større og større Glæde at tale med ham.

Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig!

Det er Teksten for idag i min Jødelisdagsbog. Kanste du har ogsaa en Jødelisdagsbog, og hvis den ligner min, har vi læst det samme Vers imorges. Det er saa godt at tro dette; thi det knytter os sammen. Allertot som Værn af en Familie næres vi ved det samme Ord, og vi, som

tilhører Kristi store Familie, liker den samme Mad.

Jeg ser, at vort Vers ikke er det hele, men blot den sidste Linje af det 5te Vers i 13de Kapitel af Hebræerbrevet. Lad os aabne vor Bog igjen og læse de dyrebare Ord sammen. Hvor opmuntrende Forjættelsen er! „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig.“ Hvem siger dette til os? Forfatteren fortæller ikke Navnet. Det synes, som om han er sikker paa, at vi ved det.

De Ord, som gaar foran vor Tekst er: „Han har selv sagt.“ Hvem er han? Na, jeg ser, du ved det. Det er vores alles Fader, den store og helige Gud.

Hvor underligt, at han skulde befrygte sig om os og have Tanke for vore Glæder og Sorger. Det er, fordi vor Frelser kom herved for at leve og dø for Synderne, at vi er istand til at vide, at Gud er vor kjære Fader. Saa lover han aldrig at slippe os og aldrig at forlade os. Det vil sige, at han aldrig vil være borte fra os et Dieblid. Til alle Tider og paa alle Steder kan vi føle, at han er nær til at hjælpe og lede os.

Trænger du særlig just denne Tekst idag? Jeg gjør det. Jeg længes efter en kjær Ven som denne der vil svare paa mit Naab om Hjælp og være hos mig itidvis. Saa vil jeg leve paa disse gode Ord, al den Timerne gaar, og naar der er Modgang og Trængsler, skal jeg høre denne Stemme, der jagte hvulsker ind i mit Hjerte: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig.“

Elisas' Navn.

Madam Hansen, Enke efter Smedler Hansen, sad der i stor Fattigheden med sine fire smaa, hvoraf den ældste Anton, var otte Aar gammel. En Aften klagede de smaa over, at de var saa sultne, men Moderen havde ingen Mad til dem. Hun to gjordvanlig sin Tilflugt til Gud, som hun kjendte og elskede inderlig.

„Mor,“ sagde Anton, da hun var de endt sin Bøn, „naar der ikke er Bibelen, at Gud engang sendte et Navn til en frem Mand med Brød?“

„Jo, det gjør det.“

„Ja, end or: Gud sendte en Navn hid ogsaa? Jeg vil da luffe op Deren, saa den kan komme ind.“ Og med et Sværg var han borte ved Døren, som han aabnede paa vid Videt efter kom Borgermesteren forbi. Han blev staaende og kastede under de et Blid ind i Bærelset. Den aabne Dør, det reulige Udseende gjorde at han gik ind.

„Nu, hvorfor lader I Døren staa aaben?“ spurgte han venlig.

Madame Hansen blev først lidt

forlegen, men svarede saa, idet hun lagde Haanden paa Anton's Hoved: „Det er noget, Anton har fundet paa, forat Navnene skulde komme og bringe os Brød.“

Borgermesteren var netop fortællende fra Hoved til Fødder.

„Saa?“ sagde han smilende. „Ja, Anton, det passer sig jo godt. Her staa jo en Navn og det en rigtig stor en ogsaa. Kom nu, Anton, saa skal jeg vise dig, hvor du skal saa Brød.“

Han tog Gutten rødt sig hjem og lod ham saa med sig en Kuv saa stor, han kunde bære, fuld af gode Sager. Men Anton var ikke længe paa Veien hjem. Da alle havde spist, aabnede Anton Døren igjen og sagde:

„Gud sendte Navnen.“

Den døende Jødiinde.

Da en tykt Jødiinde saa for Døden, faldte hun sin lille Gut hen til sit Bæle og sagde ham, at hun døde frøstet og salig i Troen paa Jesus som den sande Messias. Herpaa bad hun om siges at den sig til Jesus i sand Tro for ogsaa at erfare, at han er Israels Trøst og Frelse. Disse den døende Moders sidste Ord gjorde et dybt Indtryk paa Gutten. Han opvægte kristne; men først da han i senere Aar reiste i Forretninger til England og hørte om den Gjerning, som Missionssejlskabet til Udbredelse af Kristendommen blandt Jøderne øvede, fattede han den faste Beslutning at søge Sandheden. Han gik til dette Selskabs Direktør, meddelte dem sit Hjertes Betragtninger og Tanker og blev anviist en kristelig Missionær. Sele to Aar iagttag denne ham og da han saa ham forberedt, optog han ham paa hans indtrængende Bøn ved Taaben i den kristne Kirke. Han blev et Mønster i Kirken og vandrede frelsig paa Herrens Veie.

Pilgrimsfart i Cincinnati.

Tusinder af Katholiker gjorde den 1de April Pilgrimsfart op den lange Hælle Travpetruin til Kirken paa Toppen af Mount Adams. Processionen begyndte tidlig om Morgenen. Hver Pilgrim stansede paa hvert af de 300 Trin og fremførte en Bøn. Der var Katholiker fra alle Sogne i Cincinnati, og mange var kommet fra andre Byer. Sjælsforladelse er fra Rom lovet alle, som gjør denne Pilgrimsfart paa Langfredag.

At den katolske Kirke væsentlig er den samme idag, som den var paa Luthers Tid, det er klart. Mange endog af Lutherane synes dog at have den Mening, at den katolske Kirke har forandret sig behdelig til det bedre i den sidste Tid. Men det er dog slet ikke Tilfældet. Den er den samme idag, som den altid har væ-

ret. Dette viser da ogsaa ovenstaaende Beretning fra Cincinnati. Man kunde naesten tro sig henfat til Midtalderen til selveste Rom, hvortil Folk fra alle Lande valfartede for at tjene sig Syndsforsladelse. Men dette samme Slags Magderi finder Sted nu i det 20de Aarhundrede blandt det Folk, som vil gjælde for et af de mest oplyste Folk i Verden.

Hvem er nu du lig?

Om de aldste Kirstue itaar der skrevet: „Men de vare varagtige i Apostlernes Undervisning og Samfundet og Brods-Brødselven og Bønerne.“ Herfor bemærker en from Lærer, S. V. Lindhammer: „At hvad der kræves til Opbyggelsen af Guds aandelige Hus, er ifølge dette Vidnesbyrd af Lukas (Ap. Gj. 2. 12.) ivrig blevet iagttaget af den første apostoliske Menighed i Jerusalem. Grunden, hvorpaa de opbyggede sig og stode faste i Troen, var Apostlernes Undervisning, som hvilede paa Hovedhjærnestenen Kristus, Ef. 2. 20-22. Sin Tro besjæftede de at være virksom ved Kjærligheden, idet de i Samfundets fælles Besiddelse af alle aandelige og legemlige Gaver gavede hverandre Haandsrækning, ligesom ogsaa dette Samfund blandt Andet ved den hellige Nadvere blev styrket og stadfæstet. Ved Haabet bleve de oventil dækkede som med et Tag, idet de ved Bønnen med Frimodighed traadte frem for Naadens Throne og heroverfra baade søgte og fik Beskyttelse. Saaledes opbyggede de sig med forenet Naadskraft som levende Steene til et aandeligt Hus, 1 Petr. 2. 5. Ap. Gj. 9, 31. — Saa var nu mere at ønske, end at der med Sandheds Grund kunde gives os, som leve i den evangeliske Kirke, et lignende Vidnesbyrd? Biskop har ogsaa vi Navn af, at vi blive ved den apostoliske Lære eller holde os til den af Apostlerne prædikede evangeliske Sandhed samt lære og høre denne i offentlige Forsamlinger; vi have i Navnet det udvortes Kirke-Samfund, som blandt Andet ogsaa ved den fælles Nydelse af den hellige Nadvere underholdes og bevidnes; vi have Navn af, at vi bede offentlig og i Sufene. Men da der ved den udvortes Iagttagelse af disse Bligter i Almindelighed kun spores Videt af de første Kirstnes Naad, og hos Mange Intet, da man ikke lader den apostoliske Lære komme tillyne i Livet, da man ikke indetilig Intet sig sammen til et ret Broderligt Kjærligheds-Samfund, da man ikke ved det høieste Punkt paa Kristi Kjærlighed lader sig optaende til fælles Gjenkjærlighed og Kristi Efterfølgelse, og ved Bønnen hverken bevidner Naad eller Møder; ja viser alt dette tilfredsfuldt, at vi

for Striftedelen kun have Navnet og udvortes Kos, uden Kraft, uden Kjærne og Liv. Nab. 3, 1. 2. Af Gud bedre det, at vi maa leve for dig!“

De haaber Lyset.

En skiddenfærdig Pige fik Skænd, fordi hun lod Støvet og Smudset ligge i Værelserne. Hun vilde undskylde sig dermed, at hun sagde: „Naar jeg om Morgenen gjør rent i Værelserne, saa ser alt ganske rent ud; først senere, naar Solen skiner ind, ser alt saa uordenlig ud, fordi Solen trænger ind i alle Krog.“ Retop saa gaar det med Guds Ord. Mange Menneker er ganske tilfreds med sig selv, indtil Bibelen viser dem, hvilke Syndere de er. En for sin Uredelighed bekendt Mand sagde en gang: „Jeg indser ikke, hvad Nytte Bibelen har for det daglige Liv; dens Lære er saa dunstet.“ En, der vidste, at vedkommende Mand var nærlig, svarede ham: „O, det finder jeg slet ikke. Saa kan for Eksempel være klarere end Budet: Du skal ikke stjæle.“

Saanden paa Plogen, Hjertet i Simlen. — Bønnen er en Kirstens bedste Haandverk. — Luther.

STANWOOD
FEED & SALE STABLE
Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

- Oakland, Cal.**
Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibel-lesning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.
M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church
2nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.
*
Russell.
Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.
- Bellingham.**
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aften-gudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.
- Tacoma.**
Vor Frelsers Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

- midtag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndags-skole Kl. 9:30.
Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.
- Portland, Oregon.**
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelsers Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.
- Kelso.**
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.
- Silverton, Oregon.**
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsföreningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedens.
- Barlow.**
Gudstj. sidste Søndag i Maanedens, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedens, Kl. 7:30 Aften paa norsk.
- Sodaville.**
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.
- Astoria, Oregon.**
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave: Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maanedens; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.
- Quincy.**
Gudstjeneste den første Søndag i Maanedens Kl. 11 Formiddag.
- Oak Point og Alpha, Wash.**
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.
- Geneseo, Idaho.**
Vor Frelsers—Gudstjeneste tredie-her Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredieher Søndag Kl. 3 Eftm.
- Potlatch, Idaho.**
Gudstjeneste tredieher Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.
- Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse**
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.
- Seattle.**
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.,—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.
- Stanwood, Wash.**
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.
- Freeborn.**
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.
- Camano.**
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.
- Florence.**
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TERNAGEL, Pastor.
- Los Angeles, Cal.**
Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.
Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned. Søndagsskole—Norsk og engelsk, Kl. 9:30.
CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

- Santa Barbara, Cal.**
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedens, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.
N. PEDERSEN, Pastor.
- Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.**
Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.
Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften. Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 OLAF EGER.
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.
- San Francisco.**
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Søndags at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148
- PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.**
- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
- Blakkau, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. O., 1818 Dolovan, Se. Bellingham, Wash.
- Baalson, H. E., Silvana, Wash.
- Brevig, T. L., Teller, Alaska.
- Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., Bothell, Wash.
- Eger, Olaf, 4520 No. Hudson St. Phone: Main 2910, Tacoma.
- Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grønberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.
- Harstad, B., Parkland, Wash.
- Hellekson, O. C., Geneseo, Idaho.
- Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.
- Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.
- Ingebritson, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.
- Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
- Preus, Ove J. H., 1707 So. J St., Phone: M 4276.
- Rasmussen, L., North Bend, Ore.
- Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.
- Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.
- White, A. O., Silverton, Ore.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.
- Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.
- Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
- Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
- Thompson, A. E., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
- Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

CONTRIBUTIONS

Received at Josephine O. P. H.,
Stanwood, March, 1909.

Frostad & Sandvik, 2 sks. potatoes and 5 hens; Mrs. Helland, 5 lbs. fish, 2 qts. cream and 6 hens; Florence Ladies' Aid, basket of choice eatables consisting of cakes, biscuits, waffles, cheese, beans and other articles, also cash \$15; Mrs. Floe, 2 3/4 do. eggs; Mrs. Knutson, 3 doz. eggs; Mrs. Bertelson, 2 qts. cherries; Mrs. Lang, 4 gal. milk; Thos. Brue, use of team 2 days hauling wood; K. P. Frostad and M. T. aHakenstad, 1 day's work each; Oliver Setra, 1 day's spowing with team; Mrs. Södely, 1 hen; S. J. Bruget, hauling 2 loads wood; N. N. in California, evash \$2.25.

A. R. THOMPSON, Mgr.

Den femte Bøn.

„Dg forlad os vor Skyld, som og vi forlader vore Skyldnere!“

Svorfor Bønnen om det daglige Brød foran Bønnen om Syndernes Forladelse? Er den femte Bøn ikke vigtigere end den fjerde? Fordi den fjerde Bøn aflutter de Bønner, hvori vi tilbeder os godt, og den femte Bøn begynder de Bønner, hvori vi frabeder os ondt. Desuden det Hjerte som ikke vil erkende, at det daglige Brød er en uforskyldt Gave fra Gud, kan ikke rumme Syndsforladelsens Naade. Man kan ikke bede om Hjælp i aandelig Nød, naar man ikke vil erkende skyld og fast, at Gud er den, som ene og alene hjælper i al legemlig Nød. Dg har man ikke lært at takke Gud for det mindre — det daglige Brød — hvorledes kan man da takke for det større — Syndernes Forladelse? Men „fra den legemlige Nød gaar den bedende straks over til den aandelige, og den Nød, som her først stirrer os i Sinene, er Synden. Den kan betragtes fra to Sider, nemlig som Magt og som Skyld. Det, som mest trykker Synderen, er Skolden. Den drager Guds Bredde nu over os til Straf. Derfor kommer Tanken paa Skylden først frem i Bønnen. Dg jaalønge vi ikke har Forladelse for vor Skyld, har vi heller ikke nogen Magt mod Syndens Herredømme.“—J. J.

Som vi hver Dag maa have det daglige Brød, hvilket er Betingelse for vort jordiske Livs Ophold, saa maa vi endnu mere have Syndernes Forladelse. Det er Sjælens Brød. Uden det kan den ikke leve et Liv for og i Gud. Dette er Grunden til, at denne Bøn har været og er en Livsbrødsstien for aalle dem, som lærer, at man i dette Liv kan opnåe Fuldkommenhed, blive syndfri. „Det er grusomt at høre, at de, som vil være kristne, siger, at de ikke kan leve en

Dag hen uden at synde. De trænger hver Dag til ny Forladelse siger de,“ sagde en saakaldt Prest for nylig. Men hvad er mest grusomt, de kristnes Bekjendelse eller Sektprestens Dom derover?

Hvad erfarede en Paulus f. Ets.? „Det, jeg vil, gjør jeg ikke; men det, jeg hader, gjør jeg. Det gode, som jeg vil, gjør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, gjør jeg“ (Rom. 7, 15, 19). Men skal vi faa denne dyrefejte Gave, Syndernes Forladelse, skal Naaden faa strømme ned i Hjertet, maa det være forsonligt. Derfor har Herren lært os at sige til: „Som og vi forlader vore Skyldnere,“ alt saa forlader Naesten de Feil og Forleelser, som han kan have gjort imod os. Til enhver, som beder med et uforsonligt Hjerte, siger Herren: „Reg iffuld mine Dine for eder — jeg bærer ikke, om I beder nok saa meget; thi eders Hænder er fulde af Blod“ (Ej. 1, 15). Det Hjerte, som bærer i sig Mordet, Had til Naesten, er et Morderherte, en Høtte eller et Opholdssted for saadanne, som er komne op paa det øverste Trin paa Syndens Stige. Kan det Hjerte hungre efter Syndernes Forladelse, som trøster efter Broderens Blod? Umuligt! Men er da vor Forladelse Grunden til Guds Forladelse? „Paa ingen Naade. Thi Guds Forladelse gaar foran vor Forladelse, og den første grunder sig alene paa Guds Søns naadefulde Fortjeneste. Derfor kan vor Forladelse ikke være den bevirken- de Aarsag til Guds Forladelse eller fortjene den. Vor Forladelse er meget mere en Virkning af Guds Forladelse, fordi ingen kan tilgive sin Naeste, dersom han ikke tror, at Gud har tilgivet ham.“—Dieter.

„Men naar Aftenduggen Blomsten bader,

Dg vort Dagverks Regnflak stunder til —

Gaa da ei i Rette med os, Jader!

Hør vor Bøn, saa du vor Skyld forlader.

Som vor Skyldner vi forlade vil.

Lad Synd ei raabe, gjør den stum. Slet den ud som Sæbets Vølgeskum.

Alt som din Varnshjertighed vil kjende,

Taffens Taare jaldet fuld og varm. Da kan Vedens Blus ei længer brænde —

Samme Stund vi mindes at vor Fiende

Kædnes af der fæmme Hoderarm.

Giv, vi herte maa vor Skyldners Gjæld.

R. E. H.

J. T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER

Latest and up to date work

STANWOOD, Wash.

Attend The Pacific Lutheran Academy and Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mand og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er bleve færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen uaarjombest (best ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maanedre \$67.00; 6 Maanedre, \$127.00; 9 Maanedre \$180.00. Seri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Buss.

N. J. HONG, President,

Parkland, Wash.

Dr. E. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Vellingham, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood

Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD

WASH.

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6277; Ind. 3202

Residence: Ind. 3120.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail, Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON.
Stanwood, - - - - - Wash

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed Embalmer
STANWOOD - - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Surge
Fra Kristiania Universitet.
Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.